

Không Thể Tha Thứ Được

Nguyễn Văn Học

Từ ngày miền Nam rơi vào bàn tay sắt máu của bọn bạo quyền cộng sản đến nay đã hơn 34 năm - Với hoàn cảnh cá nhân tôi, thời gian này có thể đại khái chia làm ba giai đoạn:

- Khi tù đầy trong trại tù nhỏ mà chúng gọi là trại "cải tạo".
- Khi được chúng thả ra, sống khổ ải, đói rách, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, dưới sự giám sát gắt gao của công an cộng sản tại Phường, Xã trong... nhà tù lớn.
- Và sau cùng được hưởng tự do, no ấm trên đất nước tạm dung Hoa Kỳ.

Một điều nghịch lý là tôi cảm thấy những năm tháng khổ nạn của đất nước và của dân chúng miền Nam, dù khổ thật khổ, nhưng lại có vẻ trôi qua nhanh - Nhanh hơn những giai đoạn trước đó trong cuộc đời tôi, như thời gian tôi còn nhỏ ở miền Bắc, đến thời gian di cư, từ 1954 đến 1975, đi học, gia nhập quân đội, phục vụ cho đến ngày mất nước - Những ngày tháng trước năm 1975 đúng là dài lê thê. Bạ bề, nghe tôi bày tỏ, phần đông đồng ý với tôi, họ cũng có cảm giác tương tự như vậy, dù một số người không phải dân "ri cư".

Những lúc có dịp ngồi trò chuyện với nhau, chúng tôi lại đồng ý thêm một lần nữa: sở dĩ chúng ta có cảm giác thời gian trôi nhanh, vì không ngờ bị thua một cách chớp nhoáng và đau đớn như thế, bao lâu sau nhắc lại vẫn còn thấy bàng hoàng, kinh ngạc về trận thua này.

Đến lúc bị cầm tù, tiếp xúc với bọn cán bộ, sĩ quan, binh lính miền Bắc, ai ai cũng nhận thấy kẻ thù chiến thắng chúng ta lại được "giáo dục" để trở thành ngu dốt đến mức tàn tệ, giống như một loại động vật, không hề biết suy nghĩ, phân biệt đúng, sai. Nhưng chúng lại được nhồi vào đầu óc những điều khoác lác, gian manh, quỷ quyệt và tàn ác đến tột đỉnh. Điều này làm chúng ta thêm ngỡ ngàng, khó có thể tưởng tượng được là chúng ta đã thua trước một loại kẻ thù không tương xứng đến như thế. Đau đớn, lại càng thêm chua xót.

Kể tiếp, chúng ta sửng sốt, ngỡ ngàng, vì không tin rằng dù đã bị hành hạ quá sức tàn bạo, kẻ thù không trực tiếp giết, mà muốn hành mình cho chết, thế mà vẫn may mắn lè được tám thân tàn về với gia đình - Rõ ràng sự thật rành rành, mà cứ ngỡ như đang ở trên mây - Tóm lại, chúng ta không nghĩ rằng sức chịu đựng của con người mình lại dẻo dai hầu như... "vô cùng tận", để thích ứng với mọi hoàn cảnh khốn khó đến thế.

Thưa quý vị,

Dù khô khan niềm tin đến đâu, cũng phải nghĩ rằng, anh em chúng tôi trong tù, sống được cho đến ngày trở về, đúng là có sự quan phòng của Thượng Đế. Mặc dù đôi khi anh em chúng tôi vẫn đùa với nhau, Thượng Đế của chúng mình giống như một ông bố có tính "đùa dai", thấy lũ con khó bảo quá, nên bố ra tay sắp đặt cho chúng sống qua một đoạn đời như vậy cho..... sáng mắt ra. Chỉ có bàn tay Thượng Đế sắp đặt, chúng ta mới bị thua trước một địch thủ kỳ cục như vậy, và cũng tùy theo cảm nhận của mỗi người, chỉ có bàn tay của Đấng Tối Cao, chúng ta mới may mắn được định cư trên đất Mỹ này.

Được sống trên đất Mỹ, lại cũng là cảm giác không ngờ nữa. Sự sung sướng làm con người bình bồng, bình bồng. Lắc lắc cái đầu, vỗ vỗ trên trán mà vẫn như mơ mơ, tỉnh tỉnh. Không hiểu tại sao cuộc đời mình, gia đình, vợ con lại quá sức may mắn thế này. Đang từ một đất nước độc tài, chậm tiến, dân chúng đói khổ, lại còn bị kềm kẹp giống như địa ngục trần gian, được đưa thẳng đến một đất nước mà toàn thể địa cầu suy tôn là thiên đàng hạ giới. Đã cơm no, áo ấm, còn được tự do, bình đẳng trên mọi phương diện, dù là dân nhập cư. Đúng như sống trong mơ vì giấc mơ hồi nào, hồi nào nay.... đã thành sự thực. Cám ơn Thượng Đế, cám ơn đất nước và dân chúng Hoa Kỳ.

Khổ đau... tận mạng, rồi đến khi được sung sướng cũng... tuyệt đỉnh. Khổ và sướng trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, đều đạt đến cực điểm cả, nên đầu óc chúng ta chơi với, giảm phần nào cảm ứng về thời gian.... Lại nữa, khi nhớ đến trận thua đau đớn của miền Nam, trong lòng vẫn còn ám ức như câu chuyện vừa xảy ra mới đây, nên chúng ta có cảm tưởng thời gian đi quá nhanh thế thôi! Điều này tôi nghĩ cũng có điểm... hay vì như vậy cũng có nghĩa là những đau đớn mà gia đình, đất nước mình phải gánh chịu, lúc nào cũng canh cánh bên

lòng, nhắc nhở chúng ta luôn nghĩ đến bọn thủ phạm đã gây nên những cảnh tang thương cho chúng ta và dân tộc, để rồi từ đó nuôi dưỡng ý chí, căm thù những hành động tàn ác, dã man, mà cộng quân đã hành sử với đồng bào trên quê hương, kể cả với những người dân lương thiện đã bị chúng lừa gạt, dụ dỗ, xả thân làm theo những điều chúng xúi dục, để rồi khi đạt được mục đích, chúng quay lại hành hạ, bóc lột, đàn áp, cướp đoạt đất đai của chính những người đã hy sinh cho chúng, đã cưu mang, che chở chúng.

Tôi và gia đình luôn ghi nhớ những hành động dã man tàn ác của bọn cộng sản để thù ghét. Nhưng xin hiểu cho chúng tôi điều này:

- Chúng tôi lớn lên và được hưởng một nền giáo dục nhân bản của miền Nam Việt Nam, từ thời Đệ Nhất Cộng Hòa. Chúng tôi cũng là người có tín ngưỡng, biết ghê sợ và tránh xa, không làm những điều gian ác. Sự thù ghét cộng sản mà chúng tôi đề cập đến và đề nghị với mọi người nên duy trì, không có nghĩa là phải tìm cách trả thù, căt cổ, mổ hầu chúng, hay áp dụng câu "mắt đền mắt, răng đền răng" đâu. Chúng tôi luôn ghi nhớ và căm thù là căm thù cái ác, cái xấu, những con người mất "tính người" đã đày đọa đồng loại như súc vật.
- Chúng tôi căm thù, ghê tởm chế độ cộng sản, chỉ là để nhắc nhở cho con cháu chúng tôi và những thế hệ kế tiếp biết để tránh xa chủ nghĩa xấu xa đó, đừng nghe lời dụ dỗ, lường gạt của chúng vì sự thật đã chứng minh rằng bọn cộng sản đang cầm quyền tại Việt Nam hiện nay là một bọn người lòng lang, dạ thú. Càng ngày bọn chúng càng lộ ra bộ mặt buôn dân, bán nước, ăn cướp của dân, bàn tay bao phen đấm máu dân lành. Chúng ta không thể tin vào những lời tuyên truyền của bọn chúng và phải tìm cách dẹp bỏ ngay chủ nghĩa vô luân này như các nước trên thế giới đã làm.
- Hành động của chúng từ trước đến nay hoàn toàn ngược lại những điều chúng tuyên truyền, không những chúng tước đoạt hết mọi quyền tự do căn bản của người dân, chúng còn đem đất nước mà cha ông chúng ta đã tốn bao xương máu gây dựng và gìn giữ, lần lần dâng cho bọn Tàu cộng, từ đất đai sát biên giới phía Bắc, đến vùng biển, những hải đảo ngoài khơi, xưa nay vẫn thuộc chủ quyền VN. Bây giờ đến cả những phần đất nằm sâu trong nội địa là Tây Nguyên, chúng cũng tìm cách này cách khác, công khai dâng cho quan thầy chúng, mặc những ý kiến phản đối của đủ mọi tầng lớp dân chúng.
- Đừng tin tưởng gì nơi những lời nói của cộng sản: Chúng là bọn buôn dân bán nước, việc làm của chúng hoàn toàn có lợi cho đảng và một số đảng viên, cùng một loại lưu manh, tàn ác như chúng. Quyền lợi của của tổ quốc, nhân dân, chỉ là chiêu bài chúng mang ra dụ dỗ toàn dân, như chúng đã làm từ khi có đảng cộng sản đến nay. Chúng lúc nào cũng vẫn trung thành với chủ thuyết tam vô: vô gia đình, vô tổ quốc, vô tôn giáo. Chúng có xoén xoét những lời yêu nước thương dân, tự do này, tự do kia, thì cũng là đầu môi, chót lưỡi, để che dấu tâm địa xấu xa của chúng và lường gạt mọi người mà thôi!

Ngoài bọn tội phạm của đất nước, là lũ cộng sản hiện cầm quyền tại Việt Nam, tôi cũng rất buồn khi phải đề cập đến một loại người nữa, tuy không đến nỗi phải căm thù sâu đậm như bọn cộng sản, nhưng cũng cần phải lên án gắt gao, vì họ đã làm nhức nhối con tim những người Việt tỵ nạn chân chính nơi hải ngoại. Họ đã tiếp tay, nói giáo cho giặc, để bọn cộng sản thêm thuận tiện trong việc vơ vét của cải, khủng bố dân lành - So với bọn cộng sản, những hạng người này dù âm thầm hay công khai, chúng ta cũng khó vạch mặt.

Họ là ai?

Họ cũng giống chúng ta, cũng đã bị tan nhà, nát cửa, bị đòi tiền, bị "đánh tư sản", bị lột đến tận chổi cùn, rế rách, nhà cửa chúng tịch thu, bị đẩy đi "kinh tế mới", không vui nắm xương tàn nơi đèo heo hút gió thì cũng trở thành vô gia cư, sống vất vưởng đầu đường xó chợ. Họ có thể là nhà văn, nhà báo, bị cộng sản khép tội phổ biến văn chương đồi trụy, mặc dù khi sống trong chế độ miền Nam họ cũng chẳng giúp ích gì cho xã hội, chỉ quanh quẩn nơi thành phố, tìm mọi cách hưởng thụ. Chẳng một lời ủng hộ chính nghĩa hay chế độ mà họ đang được cưu mang, lâu lâu dờ chừng họ còn hè nhau chê trách, phản đối chính quyền, lớn tiếng chống chiến tranh, dù chiến tranh không phải do miền Nam gây ra. Buồn buồn muốn phá rối chơi, họ rủ nhau bị gậy đi ăn mày làm bẽ mặt chính quyền. Khi cộng sản thắng, họ sống với cộng sản không nổi, vì cũng bị mất tự do và đói khổ, nhưng không hề thấy họ phản đối hay lên án như trước kia họ đã làm. Họ cũng biết là họ không thể sống được với cộng sản nên âm thầm.... trốn.

Khi sang được thế giới tự do họ lại vung vít những lời đao to, búa lớn, rồi xì xụp áo thụng vái nhau. Cuối cùng họ muốn quay về làm tôi giặc cộng, để kiếm chút công danh, bổng lộc, nên kêu gọi xóa bỏ hận thù, hòa hợp, hòa giải. Họ tự nhận là những văn, thi sĩ, nghệ sĩ vị nghệ thuật, yêu quê hương, chê trách người quốc gia chống cộng là quá khích, không có lòng nhân, không biết tha thứ v...v.... Họ cố luôn cúi trở về, xin xỏ với cộng sản cho in một quyển sách, phổ biến một tập thơ, trình diễn vài bản nhạc và lấy thế làm hãnh tiến. Bọn trẻ, con cái những người này, có một số lại càng tệ hơn. Chúng còn nhỏ theo cha mẹ trốn chạy cộng sản sang tới Mỹ, được sống trong chế độ tự do, học hành thoải mái, khi có được một chút thành công, chúng bỗng quay ngược 180 độ ra mặt công khai ủng hộ cộng sản, kẻ đã đầy đọa chính gia đình chúng và đồng bào. Chúng chê trách, lên án cộng đồng tự nạn là chỉ sống với quá khứ, hận thù v..v... Họ có thể là tu sĩ các tôn giáo, là kẻ thù nặng nề nhất của chế độ mới, vì đã chạy theo "ngụy quyền", dùng tôn giáo như một loại thuốc phiện ru ngủ binh lính, thúc đẩy họ bắn giết và sẵn sàng tha tội giết người cho binh lính để họ yên tâm gây tội ác.

Họ có thể là những thành phần ưu tú của VNCH, đã từng là người cầm quyền cai trị và đã bị bọn cộng sản mật sát là "ma cô, đĩ điểm", chạy theo đế quốc Mỹ để kiếm chút bơ thừa sữa cặn từ dịp 30- 4- 1975.

Họ có thể là dân lương thiện, mới hôm nào vì sống không nổi dưới chế độ cộng sản, đã trốn chui, trốn nhủi dưới những đồng rơm, bó mía, thậm chí có khi phải rúc dưới những bao rác, bao phân, để vượt biên, vừa tốn vàng, vừa cực khổ, nguy hiểm. Nếu bị bắt, chắc chắn sẽ mang tội phản quốc, bị tù mà không có án. Còn không bị bắt thì hành trình vượt biển thật là gian truân, chưa biết được, thua, chết, sống - Ngoài sóng gió, bão táp, lạc đường, hư máy, còn nạn hải tặc hãm hiếp phụ nữ, rồi bắt đi đem bán cho các động mãi dâm, sau đó giết hết mọi người, nhận chìm thuyền để phi tang v...v....

Họ có thể trong "diện hát ô", được đi sang Mỹ an toàn bằng máy bay, nhưng trước đó là những năm tù vô định, năm, mười, mười lăm... năm, bị hành hạ từ thể xác đến tinh thần, đem được thân xác còm cõi về đến nhà thì đã toi tả - Nào đã yên thân, tấm thân toi tả đó có khi còn bị mất nhà, mất vợ, mất con, lê tấm thân mòn mỏi bán vé số sống qua ngày, tuần tuần, tháng tháng vẫn phải đến công an khu vực trình diện mới tạm yên thân....

Họ, họ, họ... là những người mới hôm nào, khi sang được bến bờ tự do, đã vui mừng, hứng khởi tuyên bố những lời lên án chế độ cộng sản, họ tả lại những cảnh cơ cực, khốn khổ của họ và đồng bào trong nước. Họ xác nhận là họ được may mắn như "chết đi sống lại"... Vậy mà chỉ ít năm sau họ.... quên hết. Họ hân hoan trở về nơi mà họ đã liều chết lia bỏ ra đi, tuyên bố, tuyên mẹ vung vít để nịnh bọn cầm quyền cộng sản và trách móc những người chống cộng ở hải ngoại.... Họ nói về để "đóng góp công sức xây dựng quê hương", về để "ca hát cho đồng bào nghe", rồi lập hội này, nhóm nọ, quyên góp tiền bạc đem về VN để xây trường học, viện mồ côi, cứu giúp người nghèo đói... Họ giúp cho bọn cầm quyền cộng sản để chúng rảnh tay đàn áp và vơ vét. Họ quên rằng, làm cho dân nghèo, nước mất, chính là kết quả của sự cai trị độc tài, tham nhũng của bọn cộng sản. Chưa hết, họ kêu gào đồng bào hải ngoại hãy xóa bỏ hận thù trở về tiếp tay với "nhà nước" - Những người phản đối việc làm của họ thì họ chê bai, dè bieu là những kẻ "chống cộng bằng... mồm", không có tình với quê hương, với đồng bào trong nước - Họ cũng "ăn phải đũa" ngu độn và lơ lửng của bọn cộng sản là đồng hóa đảng cộng sản với đất nước, với toàn dân.

Vì những thành phần tôi vừa kể mau quên như vậy, nên tôi không biết dùng danh từ nào cho chính xác để gọi họ. Không dám ví von họ với bất cứ thứ gì, sợ làm tổn thương đến những người hay vật mà mình đề cập đến khi so sánh. Tôi biết, khi đọc những dòng chữ này, họ sẽ cho tôi là "quá khích", "cực đoan", "chống cộng đến chiều", có khi họ còn thay mặt bọn cộng sản lên án chúng tôi là..."phản động" nữa. Chắc chắn nếu họ có thể báo cho công an Việt cộng bắt bỏ tù chúng tôi được, họ cũng làm không tha (giống như mấy "ông ăng ten" ở miền Nam sau 30-4-75 ý mà). Tôi không phủ nhận những suy nghĩ của tôi đã viết ra đây. Tôi xin xác nhận thêm rằng, nếu cộng sản còn trên thế gian này, tôi còn chống, không phải đến chiều, mà đến tối, đến khuya, qua tiếp ngày hôm sau và các ngày sau nữa, khi nào hết chế độ cộng sản hoặc tôi nhắm mắt lia đời mới thôi.

Viết những điều này ra, tôi biết tôi không cô đơn, vì có thể không thiếu những người đồng quan điểm với tôi: yêu thiện, chống ác. Tôi và những bạn đồng quan điểm sẽ không bao giờ ủng hộ việc tha thứ, hòa giải, hòa hợp với Việt cộng, trừ khi chúng ăn năn sám hối, công khai nhận tội, xin lỗi quốc dân đồng bào, phục hồi danh dự cho những người mà chúng đã kết án, lập đàn giải oan cho những nạn nhân mà chúng đã sát hại được siêu thoát. Sau đó giao quyền cho toàn dân phán xét.

Nếu có ai đó hỏi tôi vì sao lại hận thù cộng sản như vậy, tôi sẽ thừa với họ, tôi không hận thù riêng cho cá nhân nhỏ bé của tôi. Với bảy năm tù và những ngày cực khổ, thiếu thốn của gia đình, vợ con tôi, tôi vẫn có thể dễ dàng tha thứ, nhất là bây giờ gia đình chúng tôi đang sống thoải mái tại Hoa Kỳ. Nhưng xin quý vị bình tâm suy nghĩ đặt câu hỏi và tự trả lời:

- Chung quanh mình, tại sao đất nước người ta sung sướng như vậy, mà quê hương mình làm than, khổn khổ?
- Có phải do bọn cầm quyền áp đặt chủ nghĩa độc tài cộng sản mà ra không???
- Như thế, nếu là người có chút lòng yêu nước, thương dân, làm sao mà chúng ta không thù ghét chế độ cộng sản được. Đâu có gì là sai, quấy!!!

Từ ngày chúng cướp được chính quyền đến nay, từ Bắc chí Nam, đã bao nhiêu lần dân lành bị tẩm máu - Từ cái chết uất hận của bà Nguyễn thị Năm, một người đàn bà từng hy sinh cả tài sản của bà nuôi dưỡng bọn chúng, đã mở đầu cho hàng vạn cái chết của các nông dân lương thiện khác, trong cải cách ruộng đất. Cuộc đấu tranh giai cấp tận diệt "trí, phú, địa, hào" đã giết oan biết bao người vô tội. Rồi đến quyết tâm "giải phóng miền Nam" đã làm tổn hao bao xương máu thanh niên hai miền. Những em bé ngây thơ vô tội phải chết banh thây trong trường Tiểu học Cai Lậy, những người dân lương thiện phải chết tức tưởi trong Tết Mậu Thân tại Huế, trong mùa hè đỏ lửa trên đại lộ Kinh Hoàng - Khi miền Nam thất thủ đã có bao nhiêu người bỏ mạng vì hai chữ "cải tạo" - Từ "cải tạo" trong các nhà tù, đến "cải tạo công thương nghiệp". Biết bao người bỏ mạng tại các khu kinh tế mới nơi rừng thiêng nước độc, bỏ mạng trên biển cả, trong rừng sâu, biết bao thảm cảnh cho người dân khi liêu mình, đem thân lao vào chỗ hiểm nguy để cầu mong sinh lộ. Bao cái chết oan khuất, uất ức do bọn cầm quyền cộng sản gây nên từ ngày chúng cai trị đất nước đến nay, làm sao kể ra hết. Đúng là chế độ cộng sản coi mạng người như cỏ rác và tội ác do chúng gây nên không bút nào tả xiết.

Cho đến bây giờ, những tội ác đó vẫn diễn ra nhan nhản hàng ngày. Chuyện ăn cướp công khai đất đai, tài sản của toàn dân diễn ra bình thường từ Trung Ương đến Xã, Ấp. Dân oan khiếu kiện thì chúng đàn áp, bắt vào tù. Thành phần dân chúng bị cướp đất, cướp nhà ngày càng đông, vì "nhu cầu vợ vét" của bọn cầm quyền các cấp ngày càng tăng.

Là người công chính không thể đứng dưng với tội ác được. Lương tâm chúng tôi không cho phép im lặng trước sự đàn áp dã man của bọn cầm quyền cộng sản đối với nhân dân trong nước. Chúng tôi phải cùng với mọi người, vạch mặt, tố cáo bọn chúng. Đừng vì những lợi lộc riêng tư mà chê trách chúng tôi "chống cộng bằng mồm". Có mồm mà không dám nói ra những lời công đạo thì để làm gì? Để ngậm ống đu đủ thôi như các ông các bà đang thổi bọn cộng sản à? Trên đời này có lẽ chỉ có mình Phạm Tuyên, con trai Cụ Phạm Quỳnh mới có hành động "đặc biệt" đó. Cụ Phạm Quỳnh, bị Việt minh bắt thủ tiêu (mà VM là do Hồ lãnh đạo) Hồ chỉ nói với gia đình họ Phạm một câu: "dưới họ làm, bác không biết", như vậy là phủ tay, hết trách nhiệm - Ông con cũng mau quên, chỉ thời gian sau ông đã gào lên một cách sung sướng: "như có bác hồ trong ngày vui đại thắng", để ca tụng chính đứa đã giết bố mình.

Những người hải ngoại mau quên mà tôi đề cập đến cũng tương tự tên Phạm Tuyên. Đương nhiên ở chế độ tự do hay độc tài, các ông các bà đều có quyền... quên, vì đây là "quyền riêng" trong tâm tư của ông bà, nhưng xin nhớ cho, quên hay nhớ chỉ có giá trị riêng tư với cá nhân các ông bà mà thôi - Các ông các bà có thể chà đạp lên sự đau khổ của người thân, làm tủi hổ vong linh những người quyền thuộc đã bị cộng sản giết hại, giống như tên Phạm Tuyên, ca tụng những kẻ đã chôn sống bố mình, nhưng không được quyền xúc phạm đến những cái chết oan khuất của các nạn nhân khác. Hồ hào những người ở hải ngoại cũng quên như các ông các bà là vô lý.

Muốn toàn dân trong và ngoài nước quên hết tội ác của Việt cộng, tha thứ cho chúng, hòa giải, hòa hợp với chúng lại ngàn lần vô lý hơn. Bọn cầm quyền cộng sản chẳng có một tý gì là ăn năn. Chẳng có chút gì là thành thật hối cải. Lấy tư cách gì mà các ông các bà kêu gọi xóa bỏ hận thù, hòa hợp, hòa giải? Tôi nghĩ, nếu chỉ vì một chút lợi lộc riêng tư mà đi ngược lại lập trường đòi hỏi dân chủ, tự do của dân, của nước, thì các ông bà rất đáng bị lên án, vì đã đồng lõa, tiếp tay với những kẻ gây tội ác. Nói cách khác, các ông các bà chính là tông phạm đấy!!!

Đề cập đến tội ác của Đức Quốc Xã đối với dân tộc Do Thái. Nhà Văn gốc Do Thái Elie Wiesel, tuyên bố: "*Tôi không có quyền tha thứ cho bọn giết người về cái tội chúng đã tiêu diệt 6 triệu người Do Thái - Quyền tha thứ hay không là ở những người.... đã chết.*" Tôi rất đồng ý với nhà văn Elie Wiesel về những lời tuyên bố trên.

Mượn ý tưởng của ông, áp dụng vào hoàn cảnh Việt Nam dưới sự cai trị tàn bạo của cộng sản, tôi cũng xin thưa với quý vị: Tội ác của cộng sản Việt Nam không thể tha thứ, vì một lẽ đơn giản, chúng ta không có quyền đó, quyền tha thứ hay không là ở những nạn nhân mà chúng đã giết chết bằng mọi cách, trên mọi miền đất nước, suốt từ ngày có đảng cộng sản VN đến nay.